

«LOOMINGU»
RAMATUKOGU

**Mina
meesi...**

Nr. 33 1966

A-21382

„LOOMINGU“ RAAMATUKOGU
Nr. 33 (457) 1966

Mina meesi...

Valik rahvalaule

KOOSTANUD ÜLO TEDRE

8145 u - Puhk

KIRJASTUS „PERIOODIKA“
TALLINN

SAATEKS

Järgnev põimik taotleb tutvustada üht üldiselt vähetuntud liiki meie ülirikkalikust rahvalaulupärandist — nimelt regivärsilist meestelaulu. Põimik on niisiis mõneti järjeks ««Loomingu» Raamatukogus» ilmunud lauludekogule «Laulame ligi külada» (nr. 19, 1964), mis esitas neidude laule. Siinsete laulude minategelaseks on teopoiss oma igapäevaste murede ja rõõmude, tööde ja toimetustega.

Regivärsilisi meestelaule pole just palju, eriti kui mõelda kirja pandud lauluteisendite arutule hulga (üle 100 000). Umbkaudse arvestuse järgi võime kõnelda umbes 750-st laulutüübist (mis on ca 20% laulutüüpide oletatavast üldarvust). Neistki on üsna arvukalt laule, mida võib samahästi pidada naistelauludeks (näiteks õige mitmed orjuslaulud) või mille süžee võimaldab kahesugust tõlgendust, sobivat nii meeste- kui naistelaulule (näiteks «Ma sain musta»). Käesolev põimik esitab sadakond iseloomulikumat lauku või motiivi.

Regivärsiline meestelaul esindab meie regilaulude hilisemat kihistust, olles osalt loodud alles XVIII sajandi teisel või XIX sajandi esimesel poolel. Sellest ka meestelaulu tunnuslikud erijooned: teatav rohmakus, viimistlematus niihästi rütmis kui ka kujundlikkuses. Klassikalist regilaulu me siit ei leia: kvantiteedireeglitest ei hoolita, kvantiteeriva trohheuse asemele astub silp-rõhuline trohheus; silpe kipub värsjalgadest üle või puudu jääma; parallelismi kasutatakse hoopis vähem; siin-seal ilmnevad lõppriimisugemed ja stroofialgmed; pildistik on argipäevasem. Need laulud ei taotle klassikalise regivärsi värviküllast ilu, paljutahulist mosaiiksust ja elamuslikku intensiivsust. Nende voorused on mujal: sündmustiku kujutamises, asjalikus eluläheduses, jämedakoelises koomikas.

Koostaja on oma ülesannet võtnud mõneti vabamalt kui tavaliselt. Keelelise redigeerimise kõrval on laule ka stiililiselt redigeeritud: täiendatud värssidega teistest variantidest, harva ka motiividega teistest (temaatiliselt lähedal seisvaist) tüüpidest, ära jäetud

mitmesuguseid kontaminatsioonilisi osiseid, puhuti kärbitud liigseid
paralleelvärse, eemaldatud tarbetuid kordumisi. Redigeerimisel on
püütud tabada ühtset stiili. Omalt poolt ei ole koostaja lisanud
ühtegi värssi. Kasutatud on ainult käsikirjalisi allikaid.

KOOSTAJA

Lood aga käivad luuda mööda,
laulud laualjalga mööda,
kirju kitse külge mööda,
vana sea selga mööda.

MEHED KUI METSAPULLID

Meite mehed kui metsapullid,
Aru Jaani hallid sõnnid.

Ammume ja hõiskame
ja mõisa pulle puistame.

Lööme lusti, luikame
ja vastastikku võitleme.

Otsime vallast vastaseid
ja kihelkonnast kiidukseid.

*

Ühest mehest ma ei hooli,
kahte ma ei kardagi,
kolm ei mahu kallale.

Ühe lõin ma upakille,
teise kõrva kükakille,
kolmandama kummulisti,
viies läks ju viisipärast,
seitsmes, see läks seljalisti,
üheksas läks üle õla.

Siis tuli kümnes, küll oli rammu.
Rammu pärast raputasin,
viha pärast vintsutasin:
suure varba soon läks katki,
väike sõrm oli verine —
siis oli otsas ometigi.

*

Sest mind sõnniks sõimatie,
vanaks härjaks vannutie,
et olin kaua karjas käinud,
kaua kaela kasvatanud.

Sest olin turjasta tugeva,
kaelajätkusta jämeda —
ei saand vastu valla härjad,
kihelkonna kiidupullid.

Mul on raha, mul on rammu
riielda ja rabelda,
karupidi kiskuda
ja teiste rindus rippuda.

Ei mina hooli uppumista,
karda kaevu kukkumista,
jooksen otseti odaje,
kaksiti karupesaje,
nurgeti nuateraje!

*

Naabripoisid oleme:
ühes sööme, ühes joome,
ühes me ööd magame,
kaheks me kalad jagame,
ühes piigat pigistame,
ühes neidu näpistame.

Ei või ühte naista võtta —
teine võtab teise naise,
teine teise õekese —
siis saame kokku, kälimehed.

*

Trillime ja trallime,
laseme kuppu Kaiele,
aadrit haige Annele,

maha kukkund Maiele,
keset kõhtu Krõõdale,
viimaks Viina-Reinule!

*

Virulasi viisi-kuusi,
harjulasi katsi-kolmi
pane üte paela pääle,
heidä üte keidse pääle,
seo üte sidemega —
sis saab ütsi Tartu miisi,
Tartu miisi, Rannu poissi!

*

Kes need on, kes tulevad?
Käina poisid tulevad:
suud on suured, lõuad laiad,
persed taga peksetud,
seljad selgas sinised.

*

Pootsi poisid pungassilmad,
pungassilmad, rõngaskaelad:
seisvad Koopa kõrtsi ees,
tatirida rinna ees,
täiakord neil kaela taga.
Litsisalka neil sabassa,
hoorakahla kaenelussa.
Üksi ostavad õluta,
hulgil maksavad rahada.

*

Ei õigusest ma hooligi,
ei karda kohtu käskusid.
Mul on õigus hõlma all
ja kohus kuue käise sees.

Kui mind kohtu kutsutakse,
õigu ette aetakse —
võtan õigu hõlma alta
ja kohtu kuue käise seest.

*

Ei mina hooli seegipärast,
et mind homme hukatakse,
tuna torni lükatakse,
liha lõhki lõigatakse,
rasvad katki raiutakse.

Kui vähegi välja pääsen,
kohe teeksin koerustüki,
varsti jälle vallatusta.

*

Vaat-vat-vat, vabrik paistab,
kodaniku korsten suitseb,
linna aknad haljendavad.

Ostsin poe puhta'aksi,
linna paiga palja'aksi.
Linnasaksad saagutama:
«Kust see santi siia saanud,
kes ostab poe puhta'aksi,
linna paiga palja'aksi?»

Mina vastu valjumini:
«Tibu mul tiksub, raha mul raksub,
tibu mul tiksub taskuessa,
raha raksub puusa peala;
kus mina lähen — taevas läigib,
kus ma kõnnin — põrand kõigub!»

Seal tegin linna liiva jooksuma,
panin turu tuiskamaie,
uulitsad udu sadama.

Siis sain, vaene mees, vaduma,
pikapüksimees, pagema.
Linna liiv jäi liikumaie,
Vene turg jäi tudisemaie.

Liiva kõrts jäi linna poole.
Lasnamäel ma lasksin jala,
Tondil võtsin toobi õlut.
Kärmul käsi soojendasin,
Pajul piitsa plaksutasin,
Kostivere kostis vastu.

LÄKSIN KÜLA LAKA PEALE

Meie mõisame'ed mõlemad,
kahekesi kameraadid:
mõlemil on mõõgad vöölla,
mõõga otsad mõõtvad maada,
kannus kargutab hoosta,
mina noorta neitsikesta.

*

Oot-oot, oot-oot homme õhtu,
las aga tuleb laupäeva-õhtu:
noorte meeste noodaõhtu,
tütarlaste laadaõhtu.

*

Mind aga hundiks hüüetie,
vanaks karuks sõimatie.

Mina kuulsin, vastu kostsin:
«Ei mina murra mullikaida —
mina murrannid neidusida,
valin vahelt valgemaida,
kiskus keskelt kenamaida!»

*

Jumal olgu hundi juures,
et tema murdis musta koera,
kiskus Sepa kirju koera.

Nüüd saab suvel Sepal käia
Sepa tütarde seassa,
kähharpeade kaendelassa.

*

Oleks mul' uneski öeldud,
tukkudessa teada toodud,
kus need neidised magavad!

Ujuksin läbi oherdiaugu
nelja neidise vahele,
viie virve kainelusse,
kuue kulla keske'elle!

Seal oleks luba lusti lüüa,
luba lustista elada.

*

Tuba oli köetud turbapuilla,
ahi oli köetud halgudella,
sauna saarejuurikalla.
Ei saand siiski seda sooja,
mis sain neidude vahella,
höberinna hõlma alla,
tinarinna teki alla,
vaskirinna vaiba alla,
kudruskaela kuue alla.

*

Pidin Pillele minema,
jäin aga Mallele magama —
Malle musud magusamad
kui need Pille piimakoogid.

*

Kiljub neiu, karjub neiu,
kiljub kinni võtte'essa,

karjub kaela hakatessa,
luulab lakka tassidessa.

Saab lakka — seisab salaja,
pistab pea poisi põue,
käed aga poisi kaendelasse,
jalad poisi hõlma alla.

Ootab poissi puutuvada,
kätta kallist katsuvada,
suuda armast andevada.

Poiss on puhas, ei ta puudu,
käsi kallis, ei ta katsu,
enne kui papp saab paari pannud,
mustakuube kuulutanud.

*

Vanatüdruk, raudhammas,
kisendas küla vahella:
lubas kitse kiskujalle,
lamba lakkatassijalle.
Ei olnud külas kiskujaida,
vallas lakkatassijaida.

*

Läksin küla laka peale.
Tüdrukud ei tundnud minda,
tundnud minda, tahtnud minda,
et polnud seljas siidisärki,
siidisärki, sitsivesti,
kaelas kardarätikut.

Ostsin selga siidisärgi,
siidisärgi, sitsivesti,
kaela kardase maniski,
jalga saksa saapa'ad —
läksin külla kõndimaie.

Üks aga ütles: «Vaata mind!»
ja teine ütles: «Võta mind!»,
kolmas ütles: «Ma tulen sulle!»

Mina kuulsin, vastu kostsin:
«Ega ma või kõiki võtta!
Ma võtan ühe ja ilusa,
küla keske'elt kenama,
valla seltsist valgema!»

•

Ennem mina mängin mätastega,
kargan kasekändudega,
ennem kui nende neidudega,
mis on pooleli peetud,
üle suve suisutatud,
lakast lakkaje veetud!

OLEKS SEE NEIDU MINULLA

Neiud magasid mäella,
tinarinnad rinnakulla,
kudruskaelad kallakulla.

Mina varjulta valatin
kivi ääres kükakili,
kännu ääres käpakili:

oleks see neidu minulla —
ma sööks suppi soolatagi,
jahuleenta leivatagi,
suve söömata elaksin,
aasta ilma ahvenata,
elua'a heeringata.

*

Mari oli mummu, Mari oli mammu,
Mari oli maasikas mäella,
kullerkuppu koppelissa.

Mari oli mesi meeste meelest,
pudrupott oli poiste meelest,
sulavõi sulaste meelest!

*

Tütarlapsed, tillertipud,
tillertipud, kullerkupud,
saksa sirge'ed sigurid.

Need on loodud poiste pärast:
poistel' pooleksi mureksi,
meestel' meelehaiguseksi.
Ei lase mehi magada,
poisse tundi tukastada.

*

Neiukene, noorukene,
tule mu ukse hoidijaksi,
laudatee lahutajaksi,
aidatee harutajaksi,
kojatee kuulutajaksi,
marjavarte vaatajaksi!

*

Mis sina kardad mulle tulla,
mulle tulla, mulle olla?

Ma panen hõlbule tööle:
suveks panen suuda andemaie,
talveks lapsi hoidemaie!

Suvel mina hoian suitsu eesta,
talve! teetolmu eesta!

Suust mina söödan suhkurilla,
peo pealta pähkenilla.

Öösel kannan kaisussagi,
päeval hoian põuessagi!

*

Oh seda vaesta poissme'e põlve!
sie ajab öösel hulkumaie,
mööda küla kõndimaie,
küla lakka roomamaie,
laudilt maha kukkumaie,
sääreluida rikkumaie.

Oleks mul üks naisenarmas,
sie oleks minu mielest armas.
Ei oleks öösel hulkumista,
mööda küla kõndimista,
külalakka roomamista,
laudilt maha kukkumista,
sääreluude rikkumista.

*

Või-või, või-või, võtaks naise!
Kui saan kurja, kuhu panna?

Ei ole põlluks põlgamine,
maaks pole mahajättamine;

ei ole härjaks ära müüa
ega ole varsaks, et vahetan.

*

Võtaksin ma vana naise —
kardan vana vaakuvada!

Võtaksin mina noore naise —
kardan noorta nuttevada,

kätkit tuppa toodevada
vibu parsil' pandavada.

Kätki on toas risusta,
vibu silmapistijasta.

MA SAIN MUSTA JA RUMALA

Kutsuti koduväiksa,
peretütteri meheksa,
noore piiga pealikuksa,
äia-ämma toitijaksa.

Mina kuulin, kohe kostin:
«Miska läen koduväiksa?
Ei ole hobuda tuua,
ei ole raudasta regeda!»

Äia kuulis, ämma kostis:
«Tühi su hobusta hoolib,
teine raudasta reesta,
kui on meesi meelepärast!»

Sain olema, sain elama
nädalida nelja-viisi,
paari päeva pealekauba —
äi ju hakkas haugutama,
ämma hakkas haugutama:
«Mis sul oli tullessani!
Hoost ei olnud tullessani,
rege raudasta järella,
särjesappi saanikesta!»

Mina mõistsin, vastu kostin:
«Mis oli sinu tütterista!
Tükk oli tühjada ihuda,
palju paljasta maguda!
Sees olid sead maganud,
all olid haned asunud,
kari käinud kalda alla!»

Oh jumal, jumalukene,
no miks sa mind magama jätsid,
kui oli neiusaagi aega!

Muud said mukid, kõik said kekid,
ma sain musta ja rumala,
tõrvatlaka ja tõbise,
piirdud laka, pikamoka.

Mis mulle mehele nõuksi?
Pesin viiella veella,
viiel-kuuel kurikalla,
seitsmel seebikäntsakalla.

Kus oli loiku — loputasin,
kus olid lained — loksutasin,
kus oli vesi, seal vedasin.

Siis panin kuuske kuivamaie,
tammeje tahenemaie,
pedakaie pleekimaie.

Vlisiin siis valgete vahele,
kenamate keske'elle:
ikka oli musta nagu mutti,
ikka oli halli nagu rotti.

Kes one hea naese suanud —
sie tulgu seltsi laalama!
Kes one vana roesu suanud —
sie mingi mööda ikuga,
ikuga ja nutuga!

Linnas oli odav neiukaupa:
viis sai vana viisu vastu,

kuus sai kuivand kinga vastu,
seitse seanaha vastu,
kaheksa vana kasuka vastu.

Oli see tüdruk, mis ma tõin,
või oli see naine, mis sealt sain:
magu tal jooksis mööda maada,
pugu tal jooksis mööda puuda,
kõht aga õlekõrsi mööda,
perse põllupeenart mööda.

Ei jõudnud niisi nikutada,
tallalaudu tantsitada:
niied tegid nika-naka,
suga tegi sussa-sassa,
kammelaad tegi kiltsa-koltsa.

Kuidas sain lahti laisast naisest?
Viisin ta sipelgapesasse.
Sipelgas sõi silmad peasta,
pärmud see parema paiga,
herilane võttis hinge.

*

Mullu sai see naine võetud,
tunamullu tuppa toodud.

Nüüd ei või kodus magada.

Metsas pean une magama,
heinaküünis külmetama.

Pea panen pajupõõsa sisse,
jalad vastu kasekändu.

Ei ole kuulda kurja kisa,
naise santi sõimamista,
naise roppu röökimista.

*

**Pulmas on naised punased,
varrul on naised valusad.**

**Suu neil viltu viina poole,
sõrmed õiged õlle poole,
käsi kõver kannu poole.**

**Kodus on naised kompa-kampa,
töö juures tüssa-tässa.**

**Kodus nad kulpije kuseksid,
soolavakka soristaksid,
piimapütti pillaksivad.**

SEE ON MINU PIIBU SUITSU

Ants oli Harjust, Jaan oli Järvast,
tulid meile — töid tubakat.

Ma panin piipu pikalista,
tõmbasin suitsu seljalista.

Suust tuli sinine suitsu,
ninast neljakeeruline.

Suits läks välja suurest uksest,
ving läks välja akkenasta.

Mehed seal vaatsid: metsa suitsu,
vanad naised: Narva suitsu,

poisid vaatsid: puie suitsu,
tüdrukud: alede suitsu,

mõni mõtles: mõisa suitsu,
arvas: saunaahju suitsu!

Mina kuulsin, vastu kostsin:
«See on minu piibu suitsu,
Tallinna tubaka suitsu!»

Oh tubak, tubakukene,
kust see tubak siia toodud,

siia toodud, siia saadud?
Tubak toodud meil Turusta,
ninaviibur Viljandista.
Tuhat hoost oli toomassagi,
sada rege saamassagi,
vedamas oli viisi halli,
kogumas oli kuusi kõrbi,
kaheksa kalevi lauku,
üheksa hüva hoosta,
kümme künniruunakesta!

*

Joodikul on viina tarvis,
hobusele heina-põhku —
tubakale tulda tarvis!

Andke tubakale au
ja piibusuitsul' seda nõu,
et tema suitseks sundimata,
ilma moka mopsimata,

et tema läheb selle silma,
kes ei piipu põleta
ja piibusuitsu ei salligi!

*

Oh sina pime piibuke
ja sõge suitsunuiake,
tubakata ei sina põle!

Enne olen öö uneta,
pika päeva lõune'eta,
tüki aega tüdrukuta,
enne kui tunni tubakata!

Kui minu naine ära sureb —
kõht läheb lõhki naeruga;
kui see piip mul ära kaob —
süda sulab nutuga!

JOOME KÕRTSIS KOIDUNI

Tere aga tere, kõrtsikene,
tere, kõrtsikambrikene!

Slin on ennegi elatud,
mõnda korda mõdu joodud,
sada korda saia söödud,
tuhat korda tantsu löödud.

Joome kõrtsis koiduni,
lakume laia valgeni!

Kust me raha võtame?
Mõisa aidast mõödame:
külimit ees ja kühvel käes.

Kas me siis küll õndsaks saame?
Kuhu lähme, kui ei saa?

Taeva ma ep tahagi:
taevas kõrgel ja ka külm,
põrgu madalas ja soe.

*

Kõrtsi kombed — sitad kombed:
ei anta rahata viina,
õlut ilma ostemata,

kalja ilma kauplemata,
mõdu ilma mõõtemata!

Mina suuri joomameesi:
ära joon härjad ikke'esta,
ära joon pullid puhkamasta,
lehma vatsast joon vasika,
naise põuest pojukese.

Ära joon härjad ja hobused,
aga ei joo naisukesta.
Naisest on raha loetud,
pandud palju palve'eida,
veel enam hellida sõnuda.

*

Seni me õed, seni me vennad,
seni me suured seltsimehed,
kui on kapassa õluta,
tinatoobis tilgakesta.

Lõpeb kapasta õluta —
siis on vennad vehklemassa,
õed aga hõlmu tõstemassa,
seltsimehed sõitlemassa.

*

Ah sina viha viinavesi,
puu-aga-tõrrest, vaskikatlast
jooksed sina välja virinal
ja minu aga suhu sorinal.

Esteks olen mina sinust üle,
pärast oled sina minust üle:
lükkad nurka kummulisti,
pingi alla pikalisti.
Nina katki — klopsti,
veri välja — virtsti!

*

Kõrtsis jõin mina kõige päeva,
kõrtsis kõige see nädali.

Siis tulin koju kimpa-kompa,
toa aga ette tutsa-tatsa,
väravalle vintsa-väntsa.
Komistasin koera selga,
koer mul kargas kätte kinni.

Perenaine kuulis, hüüdis:
«Nüüd on hunti hulluks läinud —
tulnud koerale kallale!»

Mina korralt vastu kostsin:
«Ei ole hunti hulluks läinud.
Ma tulen väljalt, ma väsinud,
töö kallalt, ma tüdinud,
mõisa rehelta — roidunud,
adravarrelta — vaibunud!»

*

Hakkame, mehed, minema,
pistame piibud põlema,
suitsunuiad suitsema.

A'ame siis juttu Jumalasta,
Jumalasta, Juuda'asta,
tahame tasa kõnelda,
tasa kõrgest taeva'asta,
madalasta Maarijasta,
sala Eesusest enesest!

*

Iiut-tiiut, tee oli viltu,
kõrtsi vastas kirik viltu,
kirikus oli kantsel viltu,
kirikupapp oli kantslis viltu,
vana maja seisis viltu,
seina ääres voodi viltu,
voodi sees oli neiu viltu.
Kõik see keisririik oli viltu,
kapsaaed oli kummuli!

MERI MIND SÖÖDAB, MERI JOODAB

Lõhe lõõritab jõessa,
kala karjub kalda'assa.

Lõhe ootab lõhkujaida,
kala katkiraidujaida.

Poeta nüüd punane kuube,
pane selga musta kuube;

ihu kirves, häili mõõka,
tapper tee tuliteravaks,

lähme lõhe lõhkumaie,
kala katki raidumaie!

*

Mina meesi merimehe poega,
kallis meesi kalamehe poega.
Mina küll tunnen tuuled nõuda,
tuuled nõuda, mered sõuda,
vasta päevada valata!

Ma olen meesi mere vasta,
tugevam olen tuulte vasta,
sagedam sadude vasta,
paks olen paha ilma vasta.

Keeran tuka tuule poole,
parra paha ilma poole,
salgud sadude poole.

Purjetan Punasta merda,
rohelist Rootsimeerda,
hargilista Harju merda.

Käed mul koudida kohendid,
jalad mul aasida harisid,
vesi tüürissa tüürises.

*

Mul pole hoosta, mul pole hoolta:
meri musta mu hobune,
laeva laia mu sadula,
tuuletäkk minu heinatuusti,
pilvetükk minu piitsukene,
vikerkaar minu loogakene.

Meri mind söötnud, meri mind jootnud,
merepojad pulmad teinud:
haug oli annid jaganud,
kiisk oli kihlad kinnitanud,
särg oli seadnud säärepaelad,
luts oli vööd lugenud.

*

Meremees läheb merele,
kalamees kala järele:

võtab kaasa kalmukaatsad,
surmasukad vöö vahele,

kalmukinda'ad kädeje,
kalmuräti kaela'aie.

Tiugutid meretihased,
kaagutid merekajakad:

«Teab, kas tuleb või ei tule?
Ehk jääneb mere hüvaksi,
Suuresaare samba'aksi!»

*

Ei ole meressa metsa,
ei ole latva laine'ella,
ei ole oksa ummikalla,
kuhu mina jalad toetan,
kuhu küüned kinnitan.

*

Muhumaalt tuli musta pilve,
Saaremaalt sadu sinine,
hakkas mu laeva loksutama.

Siis tuli laine — lõhkus laeva,
siis tuli teine — võttis teise,
kolmas lõi mehed meresse.

Kus minu parem paarimees,
kõige suurem seltsimees?

Uppus ära hulga seas,
kadus ära kahe vahel.

Haug tal alla hauda kaevas,
kiisk oli kirstu tegemas,
räim oli risti hõöveldamas,
kiisk oli kirja kirjutajaks,
luts oli kirja lugejaks:

«Kelle ihu, mis siin hingab,
kelle keha, mis siin kiigub?
Pärdi ihu, mis siin hingab,
Pärdi keha, mis siin kiigub.»

TALUPOJA TÖÖD MINA TEEKSIN

Võiu-võiu, võid mina sööksin,
talupoja tööd mina teeksin,
peremamsliga magaksin,
ilma saksata elaksin!

*

Püüdsin püssilla elada,
tutsarilla toita peada —
ei saand süüa, ei saand juua,
ei saand kõrgis kõrtsis käia,
ei saand trilli-tralli lüüa:

Viskan püssi pööningulle,
tutsari toalaele,
hakkan põldu pruukimaie,
sahaotsa seadimaie,
rauapuid ravitsemaie —
siis saan süüa, siis saan juua
ja saan kõrgis kõrtsis käia
ja saan trilli-tralli lüüa.

*

Talupoeg on tööle tarka,
tööle tarka, maale marka,
kabu künnile kavala,
mees on viisas vikatille.

Kui tema timbib teeda mööda:
silmad põllule põlevad,
süda kütab kütikseada.

Toidab saksad, toidab sandid,
toidab hilbakud isandad,
kudruskaelad neitsikesed.

*

Isand kiitis hiiehalli,
kuningas aga kulda kõrbi,
muud kiitsid kimmelida,
härrad häida telderida.

Mis kiidan mina vaene?

Ma kiidan teohoosta:
kännab maad ja kannab varsad,
saadab tüttered mehele,
pojad naisi võttemaie.

*

Vares vaakus, pea vabises,
istus aiateiba otsas,
tantsis talli katusella.

Ootas mu hobu surevat,
linalakka langevada,
musta murule minevat.

Ei sure minu hobune:
söödan pihust pipperida,
kamalusta kaerusida.

*

Tegin linad liivakulle,
kaerad järve kallakulle.

Tuli pukki Poolamaalta,
sinisarve Saksamaalta,
sõi minu linad liivakulta,
kaerad järve kallakulta.

Võtsin püssi peningilta,
haavlid aida lae alta.
Andsin pukil' külje pihta —
pukk läks maha puksates.

Mina põlvili peale:
«Jookse, tüdruk, too mull' pütti,
tule, kokk, ja võta rasva,
teeme nüüd käkid käredad
ja need mukid nii muredad,
mis olid muiste sakstel süia!»

*

Sepakene, sellikene,
lase lõõtsa lauka'asse,
aja ahju alasipakku,
anna haamerid järele,
pista pihid põõsa'asse,
viska peitelid perasse.

Võta kinni küütupaari,
küta üles kütismaada —
siis saavad salved terida,
aidad harjani ivada!

*

Suveks ma ära sureksin,
talveks toibuksin elusse
sööma sealihada,
jooma punasta õluta.

*

Esmaspäev õluta teha,
teisipäev teole minna,

kesknädal kive vedada,
neljapäev nisu tegema,
reede õhtu reielegi,
laupäev laudu lõhkumaie,
pühapäev püha pidama.

Et las ütlen ümber jälle,
varsti vana järje peale:

esmaspäev magama heitsin,
teisipäeval haigutasin,
kesknädal keersin teise külje,
neljapäeva õhtul norskasin,
reede õhtul ringutasin,
laupäeval und veel lahutasin,
pühapäev tuli jälle kätte.

Kirikus natuke norutan,
tukun pisut palvemajas,
siis panen hambad varna otsa
puhkama, jah, puhkama!

TEOMEES PEREMEHE ORJA

Hobune oli teomehe orja,
teomees oli pereme' orja,
peremees oli mõisa orja,
mõis oli kuninga orja,
kuningas jumala orja,
jumal kõige ilma orja.

*

Oh mina vaene vaimupoissi,
käed on kärnas, randmed rakkus
teoteeda käiessani.

Toidan teise me'e pereta,
kurja naise kutsikaida.

Kes mind ennast viimaks toidab?
Ei ole enam emada,
enam hella aitajada.

*

Kanad aga lakas kõõrutasid.
Orjapoissi hoopleksi:
«Homme saab mune mudida,
tuna võida vitsutada!»

Perenaine naksateli:
«Ole sina vaiki, orjapoissi!
Olgu munad muude süüa,
või aga võõraste jagada!»

Veel on kambris kaerakakku,
kernus on kesine piima —
see on orjale omane,
palgapoisile paraja!»

*

Peremees oli petis koera,
perenaine kaval koera!

Ajas mu tillukse teole,
põrmukese põllu peale,
väeti mõisa välja peale.

Konts aga leiba koti sees,
soolaterad nartsu sees.

Ma olin teosta tüdinud,
soola-leivasta väsinud.

Tegin aga lepast laia lõksu.
Kui tulin õhtul teolt koju,
lõin aga lõksu lõsna alla,
panin paelad parte alla.

Perenaine tuli tuppa,
pani panni paiste'elle;
peretütar tuli tuppa,
tegi koogi kolde'esse.

Lõks lõi tütre lõsna alla,
perenaise parte alla:
jalad ülesse, pea alasse,
särgihännad ümber kaela.

Tütar lõugas lõsna alta,
perenaine palus parte alta:
«Sulane, mul on surmahäda!
Võta nüüd lõksud lõsna alta,
päästa paelad parte alta.»

Mina kuulin, vastu kostin:

«Kas lõpeb soola sopsimine,
kaerakaku kandemine
või kas kaob kaevuvesi?»

«Küll nüüd kaob kaerakaku!
Igapäev saad saia süüa,
iga lõuna lõhekala,
iga õhtu õlut juua,
sööma alla suutäis viina!»

*

Perenaine, laiska looma,
magab tanuta tarena,
ilma vööta voodienna!

Pada musta, mõskemata,
katal külma, küürimata,
anumad on hallitanud,
söögilaud kui tsiamold!

*

Peretütar loodud laiska:
magab maas kui see mauku,
seina ääres kui see siga.

Kuulis ta pühad tulema:
läks ta kööki, tegi kooki,
läks sauna, sõi salaja.

Seal ta pagan paksuks läks,
rasvaseks ja rammusaks,
üleliiga ümmarguseks.

Kuule ei kusele tõusta,
viitsi ei vesile minna
ega äkale ärata.

Kusised on kuuehõlmad,
sitased on särgisabad,
pasased palaka ääred.

MIS ON PÕLVE MÕISA'ASSA

Saaremaalt tulid saksad vällä:
paik olli püksiperse'enna,
püksid jalan — perse pallas,
saabas säären — varvas vällän.

Püss olli peon, mõök olli käen,
vöttiv' tappa talupoigi.

Saive meie mõisiesse —
sis vöttiv' saia saape'eida,
kenasida kengesida,
avaraida hamme'eida,
ilusida rõive'eida.

*

Oi-oi, oi-oi, orjus kibe,
päevapalk oli pisike:

kopik kolme päeva kohta,
neli kopkat nädalas.

Sest pead sööma, sest pead jooma
ja pead trilli-tralli lööma.

Oi-oi, oi-oi, orja päevad,
meite vaeste vaevapäevad.

Laubaõhtu sain klaasi viina,
pühapäev sain püti piima.

*

Parem põlv on põrguessa,
kui on meie mõisa alla:

liha liistul lõigutakse —
härral' süüa annetakse;

toobil verda mõõdetakse —
proual' juua annetakse.

Saksad sõivad kui kuradid,
aasid nahka kui hagijad,

panid persse kui paganad
meie meeste töö ja vaeva!

*

Ui-ui, ui-ui, hukka lä'äme,
iga laupäev peksa saame.
Mõni mees saab mõisa pärast,
mõni saab laisa naise pärast,
teopoiss teotüdruku pärast.

*

Mina vaene vaimupoissi
kunnan paksu metsa sees —
sukad, pastlad, paelad katki,
katki kõik minu kapukad.

Istun maha kännu otsa,
hakkan sukki nõeluma,
pastleid kinni lappima.

Tuli mõisa musta kassi —
viis minu suka, viis minu pastla,
võttis mu parema paiga.

Mina kassi taga a'ama.
Kassi jooksis proua tuppa,
mina karates järele.

Proua mulle kulbiga,
mina proual' tukiga,
proua maha matsti,
mina välja lipsti.

Kojauks tegi: kolksti,
aiateivas tegi: ai!

*

Läksin reiele, rebane,
kaerareiele, kanane,
odrareiele, orava.

Võtsin koti kaasaneksi:
pika koti, peene koti,
laia ja labase koti.

Pihutäie pistsin kotti,
näputäie nässakusse —
juhtus junkuri tulema,
kubjas pealta vaatamaie.
Viisid linna vangitorni.

Mina jumalat paluma:
«Jumal, too meil' lõunatuulta,
lõunatuulta, põhjatuulta,
kisu katki kivimüürid,
lõhu ära vangitornid,
et saaks vangid vallale!»

Jumal kuulis minu palvet:
puhus meile põhjatuulta,
lõõtsus meile lõunatuulta,
lõhkus ära vangitorni.

Sain siis vaene mees vaduma,
pikapüksimees punuma.
Andsin jalale suuda,
suud mu suure varba'alle:

«Jõudke, jalad, sõudke, sääred,
kinnivõttijad tulevad!

Kõis oli kinnivõttijalla,
ohjad taga otsijalla.»

*

Oh seda vaesta orjapoissi —
kõike peab tema nägema,
kõik peab kallis kannatama:

ohakad ja orjavitsad,
kadakad ja karjavitsad,
oma härra peened vitsad.

Kes meid ostab, kes meid päästab,
kes meid ostab orjusest,
päästab lahti päevadest?

Vene keiser, kiidet meesi —
see meid ostab orjusest,
see meid päästab päevadest,

lunastab lumesaosta,
mõisa kupja kurjusest,
mõisa kiltri kepi alta.

KUBJAS, KURADI POEGA

Meie kubjas koerapoega,
naaritsa naba-alune,
tahtis minna taeva'aie,
elada jumala juures.

Kubjas põrgu kutsuti
ja põrgupõhja lükati:
seal su isad, seal su emad,
seal su vanad vaderid.

*

Kubjas, kuradi poega,
kilter, kirju litsi poega,
sõi minu seljasta lihada,
imes pekki perse'esta,
kõhu pealt sai koogirasva,
mao pealt sai maugurasva,
külje pealt sai küünlarasva,
selja pealt sai seebirasva.

*

Junkrud mõisa aeti,
tulupid selga topiti,
õlgi ümber säeti,
tuli otsa torgati!

*

Kui me teolt tuleme
ja me märjad oleme,
kus me endid kuivatame?

Lähme mõisarehe juurde.
Mis me seal siis ahju a'ame?
Kupja koivad, kiltri reied,
aidame'e harud mõlemad,
rehepapi rinnakondid.

Siis paneme kuued kuivama,
kasukad panen kahtuma,
vööd panen vetta nõrguma,
siidivestid sirguma.

*

Pühapäeva hommikulla
läksin kõrtsi kõndimaie,
viha viina võttemaie,
kanget kalja kauplemaie.

Esmaspäev une magasin,
teisipäev teole läksin,
pullid põigiti eessa,
sahad serviti käessa.

Läksin läbi mõisa õue,
kubjas tuli mõisa poolt,
viis oli vitsada käessa,
kuus oli keppi kaendelassa.

Mina kubjasta paluma:
«Kulla kubjas, pai kubjas,
mõõda mulle pisikene tükk,
pisikene tükk ja mullast maad!»

Läks aga kurat kupja sisse:
mõötis mulle suure tüki,
suure tüki sopast maad,
sopast maad ja sauest maad.

Hakkasin seda kündema:
härjad ees mul inisesid,
ise taga värisesin,
sahad saueje vajusid.

Hakkasin kubjast söimama:
«Nüüd on kurat kupjaks saanud,
varas valla päälikuksi,
kirju kits aga kilteriksi!»

Kubjas kurjast' kihvatelles,
rehepappi raksatelles.
Kubjas mul kargas karvust kinni,
rehepappi rinnust kinni.

Ma lõin kupja kummulisti,
rehepapi rinnulisti —
kupja perse paugateles
kui selle suure härja perse.

Kubjas läks kus see ja teine,
kilter kiljudes järele,
kingad kriuksusid jalassa,
kingalapid lõivad laksu.

*

Ära said söödud söögikorrad,
ära said joodud joogikorrad.
Kubjas jäänud kutsumata.
Ole vait, kubjas vaene,
alles on sinu osagi:
kilgi kintsud, sääse sääred,
lutika luud-liikmed,
kirbu külmad küljekondid,
parmu paksud reietuumed.
Need mina luban kupjale,
kupjale ja koerale.

VIIDI LINNA LIISU ALLA

Oh me vaesed teopoisid,
kas me teame, kus me saame,
kus meid viimaks viidanekse
ja meid pärast pandanekse?

Viiakse Vene turule,
aetaks' Harju uulitsalle,
tuuaks' Toompea lossi ette.

Seal minu peada piiratie,
jalakandu keeratie.

*

Minu hella eidekene,
oleks sina teadnud tuuessani
ja ilus imetessani —

ennem veeretand vedeje,
ennem tuisutand tuleje,
ennem määrind mätta'aie,

enne kui veeretid vibuje,
enne kui tuisutid tubaje,
määrisid mind mähke'eie.

Soldatiks sina suisutasid,
kranadiriks kasvatasid,
laanepüssi laskijaksi.

Panid pauna kandemaie,
vene püssi pühkimaie,
rootsi rauda rookimaie.

Püss oli pikka, raud oli raske,
see käis hella hinge peale,
kaokese kaela peale.

*

Kroonu mul' andis hallid riided,
kroonu kinkis kitsad saapad,
muretses mul' musta mundri.

Ütlen ümber teisipidi:

kepp oli õmmelnd hallid riided,
vits oli viksind kitsad saapad,
mure oli mundri mustaks teinud.

*

Tüdruk viiakse mehele:
sellel' aidad annetakse,
sellel' kirstud kingitakse,
kastid kaasa kannetakse,
aidatäied ande'eida,
kirstutäied kinda'aida.

Mind aga sõtta sõlmitakse,
vene väkke värvatakse,
püssikandjaks püüetakse,
odakandjaks otsitakse.

Ei ole aida andijaida,
ei ole kirstu kinkijaida!

Püss minul aidast annetakse,
kiiver kirstust kingitakse,
pajunett mul' paisatakse.

Püss tahab pikka pühkimista,
laad tahab laia laapimista,

kuue nõöbid nühkimista,
küiver peas küürimista.

Juba tuleb upser hulkumaie,
kamandiir tuleb katsumaie —
leiab püssi pühkimata,
mõõga arma haljamata,
saapad jalas rasvamata.

Annab seitse selga mööda,
kaheksa kaelada mööda,
üheksa üle õlade.

Ihun mõõka, istun maassa
vastu linna vallisida,
mööda linna müürisida.

Hakkan mõõgalta küsima:
«Kas sina sööd, mis mina söödan,
kas sina jood, mis mina joodan?»

Mõõka kuulis, vastu kostis:
«Küll mina söön, kui sina söödad,
küll mina joon, kui sina joodad!»

Mina kui muistin, kohe kostin:
«Söödan mo südameverda,
annan rindade alusta!»

*

Veli kooles Kuramaale,
heitis hinge Hiiumaale.

Kes see kaevab velle haua,
kes see lipub velle liiva?

Venelane, vennikene,
sõdalane, sakselane —

see ju lipub velle liiva,
see ju kaevab velle haua.

Kaevab hauda — ei kahetse,
lipub liiva — ei muretse!

*

Viidi mind linna liisu alla,
pandi mõisa mõõdu alla.

Ei ma karda linna liisku,
linna liisku, mõisa mõõtu.
Ää tulen härrade käesta,
Toompea tohteri toasta,
vene vahtide vahelta.

Härrad jäid häriseamaie,
tohterid toriseamaie,
vene vahid vandumaie,
sanderid sajatamaie,
majur jäi suuda matsutama.

EI OLE KODUDA KIITA

Miks see jumal minda loonud
siia ilmale imeksi,
peale ilma peateoksi!

Eks võind luua loogapuuks,
isale härja ikkepuuks,
vennale härjavehmeriks.

*

Oh minu hella eidekene,
mesimarja memmekene,
imetasid, hellitasid,
kasvatasid, kallistasid,
sülle võtsid — süüa andsid,
maha panid — mängitasid.
Mõtlid kaksi kasvamaie,
üheksa ülenemaie.

Kasvas üksi kangekaelne,
sai üksi sugaraselga,
veeres vemmalde alune,
mõisapiitsul peksetav,
rauaroosal roogitav.

Toas seisvad tulised vitsad
minu vaevase varaksi,
õnnetuma tarbe'eksi.

*

Ei ole koduda kiita,
austada isa aeta.

Ma kasvin kareda alla,
hirmus suure hirmu alla:

toas oli tuline vitsa,
kambris kaskine sagara,
roovi all oli raudarooska;

tuli tundi — tõmmatie,
tuli aega — annetie,
veeres päeva — vinnatie.

*

Kuidas pean koju minema:
kodus viisi — kõik vihased,
kodus kuusi — kõik on kurjad,
kodus seitse — kõik segased,
kodus kaheksa — kõik on kallal,
kodus üheksa — kõik ülemad,
kodus kümme — küüned püsti.

*

Õde mul hõlmasta kadunud,
väravalta välja viidud,
maha jäänud jäljekesed.

Korra mina jooksin koja poole,
vahel lasksin lauda teele,
ikka otsin õe jälgi.

Ette panin siis hobuse.
Küll mina sõitsin tüki teeda,
tüki teeda, marga maada.

Tuli mul' vastu uhke hoone,
uhke hoone, kõrge katus.
Läksin sisse vaatamaie.

Õde istus kolme keskel.
Mina õelta küsima:

«Õekene, linnukene,
kuidas sa mulle nõnda tegid,
et sa hõlmast mul kadusid,
väravalt veel välja tulid,
maha jätsid jäljekesed?»

Õde kuuleb, vastu kostab:
«Ei saa sõtsest venna orja,
sõtsest sõtse käskujalga!
Õde on loodud viidavaksi,
viidavaksi, müüdavaksi!»

*

Kes see mind koduje ootab,
kes mind mainitseb majaje?

Koera ootab mind koduje,
kassi mainitseb majaje.

Koer aga ootab koorukesi,
kass tahab karbi põhja katsta.

*

Millal maksa eide vaeva,
eide vaeva, hella piima,

eide hella hoidemise,
käte pealla kandemise?

Kui eite ära surekse,
ma teen eidel' heagi haua:

raiun sisse raudsed ristid,
raudsed ristid, kuldsed kroonid,

hõbedast teen istepingid,
vanast vasest teen väravad.

*

Mina üksi vaenelapsi,
keskel küla kehva poissi.

Pole mul isa, pole mul ema,
pole mul õiget õpetajat.

Kõrtsipink ja kaardilaud,
kirikupost ja kaagisammas —
need minu õiged õpetajad,
need minu kallid kasvatajad
ja minu mure kandijad.

*

Kõik minu sugu saabastes
ja õed olid ummiskingades
ja vennad vene vestides.

Mina üksi viiskujalga,
vana pastel, paelakinga.

Tahtsin minna tantsima —
kartsin viisku vingumaie,
pajukoori paukumaie.

*

Sest mind sugu suksutavad,
naisevennad nargutavad,
isavennad irvitavad,
et ei jõudnud sugu sööta,
sugu sööta, sugu joota,
sugu suuresta pidada,
võsa laialt lakutada.

*

Mul oli kolmi heada asja:
üks oli naine noorukene,
teine kõrbi ruunakene,
kolmas oli hüva orikas.

Tuli aga taudi — tappis naise,
tuli karu — kiskus kõrvi,
tuli hunti — viis orika!

Mina hunti hurjutama —
taga läks tare põlema!

Siis jäin vaene vee varale,
haputaari tarbe'elle!

Siis sai ilma imet näha,
kahju sai küla kahjatseda!

*

Olin mina enne noori meesi:
hüppasin üle hobuse,
kargasin üle katuse.

Nüüd ei saa üle orika,
üle päise põrsakese,
ega'p saa üle lävegi!

SURMA KOHT ON TEADEMATA

Kunas saab otsa orja hoole,
orja hoole, vaese vaeva?

Kui viidaks' kiriku poole,
kannetakse kalmu poole,

jalad ees, pea järel,
käed risti rinna peal —

siis saab otsa orja hoole,
orja hoole, vaese vaeva.

*

Küll ootan, küll vaatan:
ei tule surma sooda mööda,
ei taudi talvist teeda mööda,
ei katku külasid mööda —
ikka jään mina järele!

*

Sureksin mina soode peale,
jääksin järvede peale,
lagedama välja peale!

Küllap mind korbid koristavad,
hallid linnud hauda teevad,

mustad linnud mulda viivad,
kirjud linnud kella löövad,
pisiksed linnud liha söövad.

*

Teaksin surma ma tulema,
ea otsassa olema —

ma'p teeneks suvella tööda,
kõrt ei kõigella nädalal.

Parem on mullas kui murulla,
parem on hauas kui arulla.

Seevõrd mullassa pahemba,
ase halb on hauassagi —

kes tooneb muldaje õluta,
kalmuje kanamunada,
söödile sealihada.

*

Elu mina teadsin, kus elasin,
koha teadsin, kus kasusin.
Surma koht on teademata.
Haud on alles kaevamata,
kirstunaelad näkkimata,
lauad kokku koksimate,
kaelaraud on karastamata,
raud on alles Rootsimaal,
sepapojad pisukesed.

SISUKORD

	Lk.
SAATEKS	3
MEHED KUI METSAPULLID	
Meite mehed kui metsapullid	7
Ühest mehest ma ei hooli	7
Sest mind sõnniks sõimatie	8
Naabripoisid oleme	8
Trillime ja trallime	8
Virulasi viisi-kuusi	9
Kes need on, kes tulevad	9
Pootsi poisid pungassilmad	9
Ei õigusest ma hooligi	9
Ei mina hooli seegipärast	10
Vaat-vat-vat, vabrik paistab	10
LÄKSIN KÜLA LAKA PEALE	
Meie mõisame'ed mõlemad	12
Oot-oot, oot-oot, homme õhtu	12
Mind aga hundiks hüüetie	12
Jumal olgu hundi juures	12
Oleks mul' uneski öeldud	13
Tuba oli köetud turbapuilla	13
Pidin Pillele minema	13
Kiljub neiu, karjub neiu	13
Vanatüdruk, raudhammas	14
Läksin küla laka peale	14
Ennem mina mängin mätastega	15
OLEKS SEE NEIDU MINULLA	
Neiud magasid mäella	16
Mari oli mummy, Mari oli mammu	16
Tütarlapsed, tillertipud	16
Neiukene noorukene	17
Mis sina kardad mulle tulla	17
Oh seda vaesta poissme'e põlve	17
Või-või, või-või, võtaks naise	18
Võtaksin ma vana naise	18
MA SAIN MUSTA JA RUMALA	
Kutsuti koduväiksa	19
Oh jumal, jumalukene	20
Kes one hea naese suanud	20

Linnas oli odav neiukaupa	20
Mullu sai see naine võetud	21
Pulmas on naised punased	22
SEE ON MINU PIIBU SUITSU	
Ants oli Harjust, Jaan oli Järvast	23
Oh tubak, tubakukene	23
Joodikul on viina tarvis	24
Oh sina pime piibuke	24
JOOME KÕRTSIS KOIDUNI	
Tere aga tere, kõrtsikene	25
Joome kõrtsis koiduni	25
Kõrtsi kombed — sitad kombed	25
Seni me õed, seni me vennad	26
Ah sina viha viinavesi	26
Kõrtsis jõin mina kõige päeva	26
Hakkame, mehed, minema	27
Iiut-tiut, tee oli viltu	27
MERI MIND SÖÖDAB, MERI JOODAB	
Lõhe lõõritab jõessa	28
Mina meesi merimehe poega	28
Mul pole hoosta, mul pole hoolta	29
Meremees läheb merele	29
Ei ole meressa metsa	30
Muhumaalt tuli musta pilve	30
TALUPOJA TÖÖD MINA TEEKSIN	
Võiu-võiu, võid mina sööksin	31
Püüdsin püssilla elada	31
Talupoeg on tööle tarka	31
Isand kiitis hiiehalli	32
Vares vaakus, pea vabises	32
Tegin linad liivakulle	32
Sepakene, sellikene	33
Suveks ma ära sureksin	33
Esmaspäev õluta teha	33
TEOMEES PEREMEHE ORJA	
Hobune oli teomehe orja	35
Oh mina vaene vaimupoissi	35
Kanad aga lakas kõõrutasid	35
Peremees oli petis koera	36
Perenaine, laiska looma	37
Peretütar loodud laiska	37
MIS ON PÕLVE MÕISA'ASSA	
Saaremaalt tulid saksad välla	38
Oi-oi, oi-oi, orjus kibe	38
Parem põlv on põrguessa	39
Ui-ui, ui-ui, hukka lä'äme	39

Mina, vaene vaimupoissi	39
Läksin reiele, rebane	40
Oh seda vaesta orjapoissi	41
KUBJAS, KURADI POEGA	
Meie kubjas, koerapoega	42
Kubjas, kuradi poega	42
Junkrud mõisa aeti	42
Kui me teolt tuleme	42
Pühapäeva hommikulla	43
Ära said söödud söögikorrad	44
VIIDI LINNA LIISU ALLA	
Oh me vaesed teopoisid	45
Minu hella eidekene	45
Kroonu mul' andis hallid riided	46
Tüdruk viiakse mehele	46
Veli kooles Kuramaale	47
Viidi mind linna liisu alla	48
EI OLE KODUDA KIITA	
Miks see jumal minda loonud	49
Oh minu hella eidekene	49
Ei ole koduda kiita	49
Kuidas pean koju minema	50
Ode mul hõlmasta kadunud	50
Kes see mind koduje ootab	51
Millal maksan eide vaeva	51
Mina üksi vaenelapsi	51
Kõik minu sugu saabastes	52
Sest mind sugu suksutavad	52
Mul oli kolmi heada asja	52
Olin mina enne noori meesi	53
SURMA KOHT ON TEADEMATA	
Kunas saab otsa orja hoole	54
Küll ootan, küll vaatan	54
Sureksin mina soode peale	54
Teaksin surma ma tulema	55
Elu mina teadsin, kus elasin	55

Toimetaja O. S a m m a

Toimetuse kolleegium: V. Beekman, V. Ilus, O. Jõgi, U. Laht,
O. Ojamaa ja R. Sirge

Toimetuse aadress: Tallinn, Harju t. 1, tel. 492-54; 407-82.

Trükkimisele antud 1. VIII 1966. Trükiarv 18 000. Leningradi M. Gorki nim.
Faberivabriku trükipaber nr. 3 84×108, 1/32. Trükipoognaid 1,75. Formaadile
60×90 kohaldatud trükipoognaid 2,94. Arvestuspoognaid 2,41. MB-05079.
Tellimise nr. 2091.

Trükikoda «Ühiselu», Tallinn, Pikk tn. 40/42.

Hind 10 kop.

На эстонском языке

Библиотека «Лооминг» № 33 (457)

СБОРНИК ЭСТОНСКИХ НАРОДНЫХ ПЕСЕН

Составитель Ю. Тедра

10 kop.

A

21382

597672

TÜ RAAMATUKOGU

1 0300 00597672 7